



מול קודה הספורט הצבאי הישן והמקובל ביותר, הוא התעמלות הקורות. אולם במפגן הלילי של צה"ל באיצטדיון רמת-גן הפכו קורות התעמלות, בטיסם ההופעה, ללפידים בוערים, אשר נעו בחשיכה כדמויות חיות, השאירו רושם כביר.

לשמה

קרב ומיפגן ראווה ציינו את טרב העשור

נכול'אין היה זה רק חלק אחד של מיפגן צה"ל, שכלל גם התעמלות של נערות נושאות פריזיס (למטה) שיצרו בגופן את המספר 10 (ימין). התחרות תותחנים (למעלה) שהעבירו קנה תותח מטיפוס נאפוליאוני צייק בהבלים.

שמונת לפידי הענק ניצתו בזה אחר זה, התזמורת פתחה בנגינת שיר-לכת, והמגרש הוצף באור לקדם את פני המצעד הקטן של נושאי הדגלים והיחידות של חילות צה"ל ה"שונים. לפתע לא היה עוד קר לאיש, "קחו קוניאק", הציעה קבוצת הצעירים לשכניה, הילד שטרם מצא את אמו כבר השתתק.

יסף ידיו נתן ברמקול הסברים למתרחש על המגרש. אך איש כמעט לא הקשיב. על המגרש התחלפו בזו אחר זו ההופעות. מלמעלה נראו החיילים בלבן, שהחזיקו פרחים בידיהם, כגן נוי מתנוועע. החיילים חשופי החזה קצרו קריאות השתתפות בצערי: "מס' כנים, יקבלו דלקת ריאות".



לצעיה, כאילו רצתה להכיר את החברה בתוכה שוכב בנה בן הי"ח.

בן - ואביו
כ אשר לא נותר עוד איש, התפרץ נער צעיר דרך שער בית-הקברות. בסנדלים, מכנסי האקי קצרים, חולצה וכיפה סרוגה לראשו, רץ קדימה. על חזהו נעוצה היתה סיכת אות הקוממיות, על רקע שחור.

מאיר ברמן (15) מרמת-גן חיפש את קבר אביו. הוא התרוצץ בין השורות, ניסה להיזכר באיוו שורה נמצא הקבר. לבסוף מצא אותו. "מנחם ברמן, נולד בלטביה, עלה בשנת תרצ"ב, נפל בטירה בטי תמוז תש"ח. בן 39 בנפלו." לא היה חקוק שם שהיתה לו אשה ובן בן 5. מאיר ברמן ישב מול קבר אביו והתנשם. הוא לא בכה. הוא רק ישב והתבונן במצבה - כל שנשאר מאביו. ברחובות יצאו ההמונים לחנוג.

"קחו קוניאק!"

ב איצטדיון רמת-גן ציפו 40 אלף איש לתחילת המפגן של צה"ל. ילד ש"אבד להוריו בחשיכה החלקית עמד במעבר ובכה בקול: "אמהילה! אמהילה!" חבורה של צעירים אספה אותו אליה. "תן לו קוניאק! שיתחמם ויפסיק לצכות," הציע אחד מהעבר השני של האיצטדיון ציפו שלושת אלפים איש נוספים לתחילת המפגן. הם מתחו את מדיהם, הבריקו בפעם האחרונה את נעליהם. כמה מאות חיילות, בכותנות ומכנסים קצרים לבנים, רעדו אף הן מקור.

"די כבר! מספיק לירות כל הזמן," התחנן הילד שאיבד את אימו, התיירים מחאו כף. "כמו בקרקס," התפעלו, "איזה בחורים לנו!" ההופעות היו מרהיבות. אולם למרות ש"חימו את הקהל הן נשארו קרירות; חסר היה בהן הקשר לקהל. רק בסיום, כש"מאות החיילים מחזיקי הלפידים עלו על ה"מגרש ובפיהם שיר הכיתה האלמונית, זו משהו לא רק בעיני הקהל אלא גם בלבן. "יעל שיר לכיתה אלמונית," שרו רבבות הצופים עם החיילים. אתמול היו הם בני הכיתה האלמונית. היום אלה המופיעים על המגרש. מחר יהיה זה הילד שאיבד את אמו.

